

Το μήνυμα του Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης επί τη εορτή της Κοιμήσεως

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μονεμβασίας και Σπάρτης](#)

Παρατίθεται η Ποιμαντορική Εγκύκλιος επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου 2019, του Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης, κ. Ευσταθίου, όπου, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά: “Ποῦ πάει, ἀλήθεια, σήμερα ἡ κοινωνία; «Στό πουθενά» θά ἀπαντοῦσε ἕνας σοβαρός παρατηρητής. Αὐτή ἡ πορεία χωρίς πυξίδα, αὐτός ὁ κατήφορος χωρίς γυρισμό προκαλεῖ ὄχι μόνο στίς εὐαίσθητες ψυχές ἀλλά καί στούς ἀδιάφορους θλίψη καί στενοχώρια”.

Η ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΕΧΕΙ ΕΠΑΚΡΙΒΩΣ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Πρός τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας

Ἀδελφοί μου φιλέοργοι καί φιλοπάρθενοι,

Ἡ γιορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, γιά μία ἀκόμη φορά, μᾶς δίδει τήν ὠφέλιμη εὐκαιρία νά πλησιάσουμε εὐλαβικά καί μέ πνεῦμα μαθητείας τήν ἀνεπανάληπτη προσωπικότητά της καί ν’ ἀντλήσουμε δύναμη ἀπό τήν ἁγία μορφή

της. Ὁ ἐμπνευσμένος ὕμνογράφος μέ πολύ σεβασμό καί μέ μεγάλο θαυμασμό στέκεται μπροστά της καί ἱκετευτικά τήν παρακαλεῖ νά τόν σώσει ἀπό τά αἰώνια βάσανα, ἀφοῦ προηγουμένως τή χαρακτηρίζει «θλιβομένων χαρά». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν στόν πολυστένακτο πλανήτη μας διψοῦν τή χαρά, ἀλλά δέν τή βιώνουν. Τήν ἐπιδιώκουν, ἀλλά δέν τή συναντοῦν. Τή λαχταροῦν, ἀλλά κάποτε τή νιώθουν μόνο στά ὄνειρά τους. Θυσιάζουν γι' αὐτήν ὥρες, κόπο, χρήματα, μά αἰσθάνονται μόνο τή γεύση της γιά λίγη ὥρα καί ὕστερα πάλι τήν ἀναζητοῦν.

Οἱ θλίψεις τῆς ζωῆς εἶναι ἀναρίθμητες. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος νά μήν τίς δοκίμασε. Λυπούμαστε, ὅταν χάνουμε ἐμεῖς ἢ τά προσφιλή μας πρόσωπα τήν πολύτιμη υἰεία. Λυπούμαστε, ὅταν ἀποτυγχάνουμε καί βλέπουμε τά ὄνειρά μας νά σωριάζονται ἀνεκπλήρωτα. Λυπούμαστε, ὅταν μιά θεομηνία καταστρέφει τούς κόπους μας, τό ἴδιο τό σπίτι μας. Λυπούμαστε ἀκόμη, ὅταν δέ μᾶς ἀγαποῦν, δέ μᾶς συμμερίζονται, δέ μᾶς ὑπολογίζουν, ἔστω καί ἂν ἐμεῖς ἀπέναντί τους δείχνουμε τήν ἀγάπη μας. Λυπούμαστε, ὅταν οἱ ἄλλοι γίνονται ἀχάριστοι καί προσπαθοῦν νά λησμονήσουν τό καλό πού τούς κάναμε, εὐτελίζοντάς το καί στρέφοντας τήν ὀργή τους ἐναντίον μας. Λυπούμαστε, ἀκόμη, βλέποντας τό κακό πού ὑπάρχει στήν κοινωνία καί τόν ξεπεσμό τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Ποῦ πάει, ἀλήθεια, σήμερα ἡ κοινωνία; «Στό πουθενά» θά ἀπαντοῦσε ἕνας σοβαρός παρατηρητής. Αὐτή ἡ πορεία χωρίς πυξίδα, αὐτός ὁ κατήφορος χωρίς γυρισμό προκαλεῖ ὄχι μόνο στίς εὐαίσθητες ψυχές ἀλλά καί στούς ἀδιάφορους θλίψη καί στενοχώρια. Μερικοί λυποῦνται καί ὅταν βλέπουν τήν εὐτυχία καί τήν πρόοδο τοῦ συνανθρώπου τους. Αὐτό εἶναι τό χειρότερο ὀλίσθημα, γιατί μαρτυρεῖ ἔλλειψη ἀγάπης καί ὑπαρξη φθόνου πού εἶναι φοβερή, ἐπιζήμια καί ἐπικίνδυνη ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Τέλος, γιά νά περιοριστοῦμε μόνο σ' αὐτά, ἄλλοι λυποῦνται, ὅταν ὑποχωροῦν στίς προκλήσεις τοῦ πειρασμοῦ καί χωρίς ἀποθέματα ἀντιστάσεως ὑποκύπτουν, διαπράττοντας κάθε εἶδους ἁμαρτία. Βέβαια πρέπει νά ποῦμε γι' αὐτούς τούς τελευταίους ὅτι, ὅταν δημιουργεῖται μέσα στήν ψυχή τους ἡ λύπη γιά τήν ἁμαρτία πού διέπραξαν, αὐτό σημαίνει ὅτι εὐρίσκονται στό δρόμο τῆς μετανοίας καί τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀλλοίμονο σέ ἐκείνους πού δέν κλαῖνε, ὅταν ἁμαρτάνουν καί τρις-ἀλλοίμονο σ' αὐτούς πού γελᾶνε, ὅταν ἁμαρτάνουν ἢ καί ἀδιαφοροῦν γιά τήν πληγή τους. Ἐπομένως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας καί τάξεως καί τῶν δύο φύλων δοκιμάζουν στή ζωή τους, ὅσο λίγη καί ἂν εἶναι, θλίψη καί στενοχώρια. Καί ἐπειδή ἔχουμε ὅλοι τήν ἐμπειρία τῆς θλίψης, εἶναι πλεονασμός νά περιγράψουμε ἐδῶ τήν ψυχική μας κατάσταση, πού κάποτε φτάνει μέχρι τρέλας.

Θά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό αὐτή τή δοκιμασία, πού εἶναι πραγματική συμφορά μόνο ἡ Παναγία μας. Αὐτή εἶναι τῶν "χριστιανῶν προστάτις". Αὐτή εἶναι "τῶν θλιβομένων χαρά καί ἀντίληψις". Ἐκείνη δοκίμασε ὅλες τίς θλίψεις τῆς ζωῆς πού δοκιμάζουμε καί ἐμεῖς, ἐκτός ἀπό τή θλίψη πού προέρχεται ἀπό τήν ἁμαρτία. Γιατί

ἐκεῖνη ποτέ δέν ἀμάρτησε. Εἶναι ἡ «Ἁγία ἁγίων μερίζων», εἶναι ἡ ὑπεραγία, δηλαδή πάνω ἀπό ὅλους τοὺς Ἁγίους, εἶναι ἡ ἄχραντος καὶ πανάχραντος, αὐτὴ πού δέ μολύνθηκε ἀπό τίποτα, αὐτὴ πού δέν τὴν πλησίασε οὔτε ἡ σκιά τῆς ἀμαρτίας. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔχει τὴν ἐμπειρία τῆς θλίψεως, εἶναι σέ θέση τώρα πού εὐρίσκεται κοντά στό Θεό, στά δεξιά του μάλιστα καταστόλιστη καὶ ὀλόφωτη, νά πρεσβεύει γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ μας καὶ τὴ λύτρωσή μας. Ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνη δοκίμασε τὴ θλίψη ἀπὸ τὴ Σταύρωση τοῦ Κυρίου μας, ἀπὸ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν ἁγίων γονέων της, εἶναι σέ θέση νά μᾶς κατανοήσῃ καὶ νά μᾶς βοηθήσῃ ἀποτελεσματικὰ μέ τὸ ἁγιασμένο παράδειγμά της, μέ τὴν εὐχή καὶ εὐλογία της, μέ τὴν παρρησία πού διαθέτει στόν Κύριό μας πού εἶναι καὶ Θεός της καὶ Υἱός της.

Ἄν εἶναι εὐπρόσδεκτη ἡ δέηση κάθε δικαίου καὶ ἁγίου, πολὺ περισσότερο εἶναι εὐπρόσδεκτη καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ παράκληση πού γίνεται πρὸς τὸν Θεό ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Παρακαλῶ με ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου τὴ χάρη Της νά προστατεύει ὅλους μας, κληρικούς καὶ λαϊκούς καὶ προπάντων τὴ νεολαία μας, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται προστατευτικὸ τεῖχος, χαρίζοντάς μας τὴν πολύτιμη ὑγεία καὶ τὴν ἀπαραίτητη χαρά.

Θερμός Εὐχέτης σας πρὸς τὴ Θεοτόκο

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ